

vedtaget, at ministeren så tager initiativet til at gøre noget.

Jeg vil godt svare på hr. Martin Lidegaards spørgsmål om, hvorvidt alle råd skal ligestilles. Det er selvfølgelig en interessant debat, som jeg også gerne vil følge. Nu er det her socialområdet, og det er derfor, SF har fremsat forslag om, at medlemmer af ældreråd skal have befordringsgodtgørelse, men det var måske meget relevant at diskutere, om integrationsråd nedsat i kommunerne, ligestillingsråd og andre råd nedsat af kommunalbestyrelserne også skulle ligestilles med handicapråd – og nu også ældreråd.

Men i hvert fald vil jeg meget gerne sige tak for opbakningen, og jeg glæder mig til det fremtidige udvalgsarbejde og arbejdet omkring at få ældrerådene ind under de samme regler, som de lokale og kommunale handicapråd er underlagt.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Den fg. formand (Birthe Skaarup):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

8) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 20:

Forslag til folketingsbeslutning om støtte til forældre til handicappede børn, der giver deres børn undervisning og træning i hjemmet.

Af Tina Petersen (DF) m.fl.

(Fremsat 27/10 2006).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Ligesom forslagsstillerne til beslutningsforslag nr. B 20 forstår jeg også, hvorfor mange forældre gerne selv vil gøre en ekstra indsats, når de får et handicappet barn. Det er og bliver en meget stor

omvæltning, og man har behov for at gøre noget selv.

Kl. 17.15

Jeg kan ikke sige tilstrækkelig mange gange, at jeg nærer en meget dyb respekt for det store arbejde, som mange forældre gør med at hjælpe deres børn. Børn med handicap skal have det bedst mulige træningstilbud, og det er helt afgørende for os i regeringen, at børnene og deres familier får den bedst mulige hjælp, og at de også kan vælge mellem forskellige tilbud. Derfor skal vi have øje for at indrette de tilbud, vi har i dag, så de imødekommer og inddrager forældrenes behov og ønsker, men vi skal gøre det i et omfang, så det er sundhedsfagligt ansvarligt. Så der er to hensyn, som vi er nødt til at varetage.

Vi har efterhånden her i salen diskuteret træningsmetoder i arbejdet med hjerneskadede børn en del gange. Vi har sat en proces i gang, som handler om at få mere viden om de nye metoder, og vi er nu ved at indhente viden om de tilbud, som familierne får i dag. Viden om, hvad der virker, er et vigtigt fundament for den indsats, som vi skal tilbyde familierne og disse sårbare børn. Men det er også en proces, som tager noget tid.

På Socialministeriets område har vi etableret forsøgsordningen for hjemmetræning, vi har fået kortlagt den offentlige træningsindsats, vi har etableret 16 udviklingsprojekter, der skal kvalificere træningsindsatsen, og så har vi afsat en pulje til kvalificering af indsatsen for familier med handicappede børn. Der er også foretaget en evaluering af forsøgsordningerne med hjemmetræning i kommunerne, der er etableret det dansk-norske samarbejde om forskningsprojektet om Doman- og Family Hope-center-metoderne, og i efteråret er der igangsat en effektundersøgelse af den traditionelle indsats for børn med hjerneskade, som Socialforskningsinstituttet står for.

Fælles for familierne er, at de ønsker maksimal indflydelse på deres børns udvikling, og de har en forventning om at kunne modtage den mest optimale hjælp fra det offentlige – og det kan blive bedre, og det skal blive bedre. Det tror jeg vi alle kan blive enige om. Men i forhold til det her beslutningsforslag er jeg så uenig i, at det er lige præcis den vej, vi skal gå.

For mig at se er det nødvendigt med en yderligere kvalificering af træningstilbuddene. Forældrene skal have bedre mulighed for at være aktivt inddraget og være medansvarlige for deres børns udvikling, og de skal selv kunne vælge

leverandøren af træningstilbuddet inden for nogle aftalte rammer. Ved at vi tilbyder et friere valg, kan forældre få større indflydelse og mulighed for at vælge et anvist offentligt træningstilbud, et alternativt tilbud med enten en anden offentlig eller privat leverandør eller også en hjemmetræningsordning, hvor træningen foretages under supervision af f.eks. ergoterapeuter, fysioterapeuter eller andre. Men de skal varetage et sundhedsfagligt ansvar, og der skal føres kommunalt tilsyn.

Men jeg vil insistere på, at der bliver et friere valg, der indebærer, at barnet har været egenem en faglig udredning i kommunen, at udredningen har vist, at barnet har behov for at blive visiteret til et træningstilbud, og at autoriserede fagpersoner kan stå inde for dette tilbud. Derfor har jeg taget initiativ til, at der nu bliver igangsat et tværministerielt udvalgsarbejde – et samarbejde mellem Undervisningsministeriet, Indenrigs- og Sundhedsministeriet og Socialministeriet. For her er der jo tale om en problemstilling, som går på tværs af sektorerne, både når vi taler om indhold og om organisering og koordinering af træningstilbuddene. Det her udvalg skal komme med anbefalinger til, hvordan vi kan sikre kvaliteten i undervisnings- og træningstilbuddene for børn med handicap – og det skal komme med et udspil allerede i år – og hvordan forældrene kan blive inddraget mere aktivt og få mulighed for et friere valg af leverandør eller at vælge hjemmetræning under fagligt forsvarlige rammer. Jeg regner med, at vi kan have et udspil klar til efteråret.

Det er helt afgørende for mig, at kommunerne også i fremtiden har ansvaret for støtten til disse børn, og det er jo simpelt hen et grundlæggende princip i den sociale lovgivning, at kommunalbestyrelsen har pligt til at sikre, at støtten til børn og unge med særlige behov giver de bedste muligheder for barnets udvikling og barnets sundhed. Derfor er det også vigtigt, at vi holder fast i, at et friere valg og en større inddragelse af forældrene bygges på en visitation, som er foretaget af myndigheden, og på krav til leverandøren om kvalitet i tilbuddene.

Kl. 17.20

Det er det, jeg gerne vil holde fast i, for den måde, beslutningsforslaget er formuleret på, betyder jo, at der faktisk gives en ret til forældrene til at få offentlig støtte til undervisnings- og træningsmetoder uden en egentlig forudgående faglig udredning og vurdering af behovet og en visitation. Der synes jeg, det er vigtigt, at vi hol-

der fast i det andet, så der ikke bliver tale om en egentlig mulighed for, skal vi sige selvvisitering til forskellige tilbud.

Forslaget vil medføre, at den her kompetente og faglige vurdering og visitationen faktisk ville blive erstattet af forældrenes eget ønske og valg, udelukkende baseret på, hvad de så selv har kendskab til, og det vil simpelt hen være uforvarsvarligt, ikke kun over for forældrene, men jo især over for de børn, det her handler om.

Jeg er meget enig med DSI, når de i deres henvendelse fremhæver faren for, at en gruppe børn kan blive isoleret derhjemme. Det vil være i strid med vores intention om inklusion af mennesker med handicap i de forskellige sammenhænge.

I dag er det sådan, at forældre har en ret til at give deres barn hjemmeundervisning, og at kommunen fører tilsyn med, at undervisningen er fyldestgørende set i forhold til folkeskolens samlede regelsæt og målsætning.

Dette forslag indebærer en ret til forældre til at hjemmeundervise efter alle de metoder, der er udbredt og anerkendt i udlandet. Det er ikke udelukket, at de udenlandske metoder kan godkendes i et hjemmeundervisningsforløb, men i og med at metoderne er kendetegnet ved, at de foreskriver et bestemt undervisningsforløb, udgør de ikke i sig selv et tilstrækkeligt grundlag for godkendelse af den samlede undervisningsplan.

Uanset modellen for et friere valg af leverandør er jeg af den overbevisning, at den faglige udvikling og ekspertise skal fastholdes hos kommunen, der har forsyningsansvaret, og det er også vigtigt, at der foregår en stadig dokumentation af effekten af indsatserne. Kommunerne har brug for at have et grundlag bygget på dokumentation for jo netop at kunne vurdere, hvordan man bedst forbedrer og udvikler de forskellige tilbud, og både for barnets og forældrenes vedkommende er det også sådan, at de er bedst tjent med, at de ved noget om, hvad effekten af de forskellige metoder er.

Så alt i alt: Det er vigtigt, at kommunen har hånd i hanke med tilbuddene til børn og unge med særlige behov, for at sikre, at barnet får det relevante tilbud, og også for at sikre, at vi anvender de offentlige midler på forsvarlig vis.

Så vi kan fra regeringens side ikke støtte beslutningsforslaget, sådan som det foreligger, men vi er enige i, at det er relevant at diskutere de valgmuligheder, der er, de forskellige metoder, og derfor sætter vi som sagt også et ud-

valgsarbejde i gang, så vi kan få et godt grundlag at diskutere ud fra i forbindelse med, hvordan vi allerbedst sikrer, at familierne får flere valgmuligheder end dem, de har i dag.

(Kort bemærkning).

Tina Petersen (DF):

Jeg kunne jo godt tænke mig at spørge ministeren, når hun nu siger, at hun læser forslaget, som om der ikke fortsat vil være kontrol, om hun mener, at visitationsdelen og tilsynsdelen vil forsvinde med det her.

Så vidt jeg ved, står der i forslaget, at Dansk Folkeparti faktisk ønsker en udvidet kontrol, altså dokumentation. Vil ministeren så påstå, at alt andet forsvinder, altså alt, hvad der hedder visitation; at det, Dansk Folkeparti vil med sit forslag, er, at hele visitationsdelen, hele kontroldelen forsvinder med det forslag her, når vi nu i vores forslag – til og med meget kraftigt – lægger vægt på, at vi gerne vil have noget mere dokumentation, som altså skal være veldokumenteret, af fagfolk?

(Kort bemærkning).

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Som jeg gjorde rede for, må jeg læse beslutningsforslag sådan, at der nærmest er en selvvisitation, altså en mulighed for, at forældrene med deres viden går ind og siger, at det lige præcis er sådan og sådan, de vil vælge det.

Kl. 17.25

Men vi har jo også haft en snak om det og om, hvordan det skulle opfattes, og jeg oplever, at vi i virkeligheden langt hen ad vejen er meget enige om, hvordan det fagligt vil være forsvarligt at give de her tilbud, og at vi netop skal holde fast i, at der skal være en udredning, at der skal være en visitation, og at de forskellige tilbud så også skal følges op af tilsyn og noget dokumentation, så vi får en større viden om de forskellige metoder. Det er der – synes jeg – ikke taget godt nok højde for i den måde, beslutningsforslaget er formuleret på. Men jeg havde nær sagt, lad det nu ligge, for jeg synes, problemstillingen er relevant, og jeg vil gerne tilkendegive, at jeg er interesseret i, at vi kommer videre med hensyn til at udbrede valgmulighederne, og derfor sætter vi det her tværministerielle arbejde i gang.

Den fg. formand (Birthe Skaarup):

Tak til ministeren. Så går vi over til ordførerrunden, og det er først fru Gudrun Laub.

Gudrun Laub (V):

Beslutningsforslaget fra Dansk Folkeparti er en støtte til forældre til hjerneskadede børn, og der er vi i Venstre helt enige i, at disse forældre skal have de bedst mulige betingelser for genoptræning af børnene.

Derfor støtter Venstre den forsøgsordning, som flere kommuner har benyttet sig af, hvor forældrene får mulighed for hjemmetræning af børnene, samtidig med at kommunerne kan give forældre støtte til tabt arbejdsfortjeneste, støtte til hjælp og kurser m.v.

Så der er for os at se ikke nogen tvivl om, at det er gode motiver og gode hensigter, der bærer det her beslutningsforslag, men det indeholder en række problemer, som gør, at vi på nuværende tidspunkt ikke kan støtte det. Det kan jo være, at der kommer nye oplysninger frem, men i Venstre har vi opfattet det sådan, at det indebærer en form for selvvisitation for forældre til et handicappet barn. Hvis det er en misforståelse, kan man måske være bange for, at det ikke helt er formuleret klart nok.

Men det er for os i hvert tilfælde også vigtigt, at kommunerne skal udføre en visitation og tage ansvar, og at de er forpligtet til at sikre de bedste muligheder for barnets udvikling. Hvis man i for høj grad gør det til, at det er forældrene alene, der bestemmer, risikerer man, at de ikke får den rette faglige rådgivning, og den rådgivning er nødvendig, fordi fagpersonerne altså har et måske lidt mere nøgternt overblik både over, hvilke behandlingsmetoder der findes, sådan at forældrene får et reelt valg mellem forskellige alternative metoder, og hvad der passer bedst i det enkelte tilfælde, og der mener vi, at fagligheden altså er meget værdifuld.

Vi kan ikke være med til, at vi måske med beslutningsforslaget giver en blankocheck til forældrene, fordi den økonomiske støtte også skal kompensere for tabt arbejdsfortjeneste og udgifter, som denne selvvalgte træningsmetode fører med sig, som altså kan være noget uoverskuelig.

Så mener vi også, at forslaget indebærer en risiko for, at man med støtten uforvarende kan komme til at anerkende eller blåstemple en eller anden udenlandsk metode, uden at der sådan er fagligt belæg for det, hvis man giver økonomisk støtte til forældre til et forsøg, en metode, som ikke er så kendt her.

På den baggrund kan vi i Venstre ikke bakke op om beslutningsforslaget.

Den fg. formand (Birthe Skaarup):

Tak til ordføreren. Den næste ordfører er fru Karen J. Klint.

Karen J. Klint (S):

Det er kun godt 9 måneder siden, vi sidst drøftede hjemmetræning til børn – det var i april måned 2006 – hvor vi var forskellige partier, der havde fremsat et andet beslutningsforslag, nemlig B 118. Dengang var der ikke stemning for, at der skulle arbejdes videre med det.

Derfor vil jeg gerne kvittere for, at ministeren nu siger, at når vi ikke har fået de der forskningsresultater på nordisk niveau endnu, vil ministeren godt tage initiativ til, at der her i Danmark så bliver igangsat et tværministerielt udredningsarbejde. Og jeg løfter nok ikke sløret for ret meget ved at sige, at det er vi meget interesserede i at støtte, for vi synes faktisk, det er meget vigtigt, ikke kun at der sker en faglig udvikling af de offentlige tilbud, men også at der sker en kvalitetssikring af den hjemmetræning, som mange forældre gerne vil give deres børn.

Kl. 17.30

Men vi vil godt have, at betingelserne bliver på andre præmisser end dem, vi ser i dag i B 20. Vi synes faktisk, at vores eget forslag i sin tid, altså B 118, var meget bedre, for her var retssikkerheden for barnet og forældrene godt beskrevet. Der var en formel involvering af den betalende kommune, der skulle være en plan, der sikrede både forældre og kommune, og der skulle også være en tidsramme, så man konkret vidste, hvad man skulle forholde sig til. Men det skulle også være sådan, at man ikke glemte familien og dermed stillede oftest moren i en svær situation uden mulighed for at komme tilbage på arbejdsmarkedet eller få forbedret sine pensionsforhold.

Når vi læser bogstaverne i B 20, ser vi, at der lægges op til, at det alene er forældrene, der skal beslutte, om barnet skal hjemmetrænes. Det synes vi ikke giver sårbare børn retssikkerhed nok, der skal være flere til at bestemme. Man taler om, at det offentlige skal føre tilsyn, men vi vil hellere have det offentlige med i hele beslutningsgrundlaget, så man er enige om, hvad der er det rigtige valg for barnet.

Så er der tidsrammen. Vi synes også, der er forskel på, om det er børn under eller over den undervisningspligtige alder, der er tale om. Man skal i hvert fald sikre, at undervisning også indgår i træningen.

Vi er også meget usikre på, om børn skal hjemmetrænes uanset handicap og uanset de funktionstab, handicappet medfører. Skal også lettere handicappede børn holdes væk fra andre børn i visse perioder, eller er det børn med massive handicap, hvor det offentlige ikke gør tilstrækkeligt i dag og det derfor er en kritik af det offentlige, der gør, at nogle forældre vælger at hjemmetræne?

Vi synes altså, der er nogle mangler i forslaget, men i stedet for at sable forslaget ned vil vi hellere sige, at vi gerne vil gribe intentionerne. Vi synes faktisk, vi vil se lidt væk fra teksten i forslaget og sige, at i udvalgsarbejdet vil vi være åbne over for at se på, om vi på tværs af partierne kan nå frem til at lave en beretning, der guider ministeren og det udvalgsarbejde, der så skal i gang, bedre, frem for at slå hinanden i hovedet med, om det skal være B 20 eller B 118. Vi kunne måske tage nogle af de bedste linjer fra begge forslag og sige, at det er Folketingets anbefaling til ministeren, så vi meget hurtigere får set på noget nyt.

Men det er altså vigtigt, at retssikkerheden er i orden, og at hjemmelen er i orden, både når det gælder tilsyn og den faglige kvalitet. Jeg har noteret mig, at de foreninger, der har afgivet svar i sagen, ikke er enige i, at de alene skal bestemme. De siger virkelig, at de gerne vil have nogle til at hjælpe sig med det. De vil gerne have, at nogle flere følger barnet, så der er altså ikke frit lejde, og der er heller ikke det modsatte, så man bare kan sige til forældrene: Hvis I ikke er tilfredse med kvaliteten i det offentlige, kan I bare tage jeres barn hjem og hjemmetræne det. Bagsiden af et mere frit valg er jo netop, at hvis det offentlige ikke har råd, kan man bare sige til forældrene: I kan gøre det selv.

Vi synes altså, at der skal være balance i forslaget, og der skal også være det kvalitetskrav i det, at det offentlige skal gøre det bedre i sine egne tilbud.

Tina Petersen (DF):

Jeg kan sige det sådan, at jeg vælger at tage 5 minutter nu og så 5 minutter til sidst.

Jeg er rigtig glad for, at forslaget her kommer på dagsordenen igen. Jeg ved, at det er en delvis genfremsættelse af beslutningsforslag nr. B 118, som vi havde på dagsordenen sidste år, og som også var et forslag om støtte til forældre til handicappede børn og til deres hjemmetræning eller undervisning.

I september 2002 fik kommunerne mulighed for at få godkendt en forsøgsordning i henhold til § 138 i lov om social service, således at forældre kunne få støtte til at træne deres hjerneskadede barn i hjemmet, såfremt kommunen havde ansøgt om at være med i forsøgsordningen. Socialministeren har forlænget ordningen i yderligere 3 år til udgangen af 2008.

Ordnningen skal ses i sammenhæng med de almindelige regler i § 29 i lov om social service, hvorefter en kommune skal yde hjælp til forældre, der ønsker at passe deres eget barn, som har en stærkt nedsat psykisk eller fysisk funktions-evne. Forsøgsordningen har selvfølgelig Dansk Folkepartis fulde opbakning og tilslutning, og man kan vel sige, at vi egentlig er nået halvvejs efter fremsættelsen af B 118 sidste år. Af efter vores mening forståelige grunde kunne vi ikke støtte det, men vi er altså nået frem til at fremsætte beslutningsforslaget her, B 20.

Kl. 17.35

Som det fremgår af vores beslutningsforslag, mener Dansk Folkeparti, at der er en del svagheder i den forsøgsordning, der eksisterer i dag. De svagheder gør vi opmærksom på, men ellers er vi enige med ministeren i, at ordningen skal fungere, som den gør i dag, når vi snakker visitering, tilsyn og kontrol med familierne. Dansk Folkeparti har dog, vel vidende om og med den erfaring undertegnede har på området, valgt at undersøge sagen og indhente de fornødne udtalelser vedrørende metoderne og de virkninger, de har på børnene og familierne i dag.

Dansk Folkeparti sendte B 20 i høring den 23. november 2006 i både en dansk og en engelsk udgave. Vi gør opmærksom på, at høringsfristen endnu ikke er udløbet, da datoen for fremsættelse her i salen ikke var offentliggjort dengang.

Der er indkommet høringssvar fra founder Leonid Blyum fra Cypren, ABR-metoden, fra direktør Krista Bynens fra Belgien, ABR-metoden, og fra direktør Matthew Newell fra The Family Hope Center i USA. Der er kommet svar fra forældreforeningen ITN, Norge, og fra leder og direktør Jesper Mogensen fra Unit for Cognitive Neuroscience fra Københavns Universitet; han er også direktør for Research Centre for Brain Injury Rehabilitation. Der er kommet svar fra Erik Holst, Specialskolen Bramsnæsvig, fra ABA-foreningen, Danmark, fra foreningen Hjernebarnet, Danmark, fra Foreningen Hjerneaktiv, Danmark, fra speciallæge Helena Bergkvist, Dan-

mark, og fra læge og forælder Jeanette Frost, Danmark.

Som det fremgår af B 20 og også af en del af høringssvarene, stilles de danske familier i dag ikke i samme situation, men meget forskelligt, alt efter hvor de bor. Dette vil Dansk Folkeparti gerne have ændret, så alle får lige mulighed for at vælge fra og til.

Dansk Folkeparti er klar over, at ikke alle forældre vil kunne varetage den opgave, det er at køre sådanne metoder. Vi beder ikke om et totalt frit valg, men af hensyn til barnets tarv ønsker vi fortsat kontrol fra fagfolk. Vi så endda gerne en udvidet kontrol, hvor vi kunne få afdækket og dokumenteret metoderne effekt, altså ikke kun en rapport, men en faglig og veldokumenteret dokumentation, som forslaget også lægger op til. Dansk Folkeparti vil endda gå så vidt som til at åbne op for at acceptere udenlandske, fagligt veldokumenterede dokumentationer.

Endvidere mener Dansk Folkeparti, at da forsøgsordningen udløber ved udgangen af 2008, bliver der et problem med at planlægge en længerevarende tid for metoderne og altså også for familierne og barnet. Derfor mener vi, at der også bør kigges på tidsrammen.

Sidst, men ikke mindst: Uanset hvordan man vender spørgsmålet, er det ikke muligt at give børnene hverken den samme indholdsmæssige eller den samme tidsmæssige intensive træning og undervisning, som opnås ved forældres træning og undervisning i hjemmet. Lad mig derfor en gang for alle slå fast, at det en udbredt opfattelse, at de etablerende tilbud ikke kan måle sig og aldrig vil komme til at måle sig med den træning, som forældrene foretager af børnene derhjemme. Jeg håber, vi kan få en positiv debat om det, for jeg kan jo forstå, at der er nogle, der har misforstået nogle ting – ikke fordi jeg ikke synes, forslaget i sig selv er godt skrevet og veldokumenteret, for det er det, men der er blevet vendt nogle linjer.

(Kort bemærkning).

Karen J. Klint (S):

Et lille eksempel på, hvordan vi læser ordene med de bogstaver, som er trykt her: Der står f.eks., at det skal være trænings- og undervisningsmetoder, der er udbredt og anerkendt i udlandet. Men så er spørgsmålet jo netop, hvad man lægger i ordet anerkendt. Hvis der er mange, der bruger dem, er de så anerkendt, eller skal de også leve op til danske videnskabelige normer?

Jeg ved godt, at der kan være pædagogiske metoder, som man ikke har videnskabelig evidens for, men som der er danske traditioner for. Det er ikke for at få den store debat her i dag, men vi synes, der på nogle måder ligger nogle begrænsninger i forslaget, når man siger, at metoderne skal være anerkendt. Hvis de andre lande ikke har foretaget en officiel anerkendelsesprocedure, hvilke metoder er så anerkendt, og hvordan beskytter vi os mod rent sekteriske forhold, som måske godt kan være gængse, men som vi ikke synes skal være dansk standard for vore børn? Vi fører jo tilsyn, og vi kan endda fjerne et barn fra forældre, som ønsker at udsætte barnet for noget, vi andre ikke vil være vidne til.

Kl. 17.40

(Kort bemærkning).

Tina Petersen (DF):

Når jeg i forslaget skriver veldokumenterede og udenlandske, er det af fagligt kompetente mennesker.

Jeg har i dag stillet nogle udvalgs spørgsmål – de skulle i hvert fald gerne være sendt i går og så være modtaget i dag – hvor jeg beskriver det her med, at vi i Danmark faktisk bruger professorer og psykologer, altså globalt meget anerkendte professorer og psykologer, som faktisk har dokumenteret mange af de her metoder. Men fordi det ikke er en dansk dokumenteret metode, er den ikke anerkendt eller veletableret i Danmark. Man godkender i Danmark ikke faglige folk udefra på nuværende tidspunkt. Det skal være dansk dokumentation.

Man har sidst set Autistforeningen bruge en, der hedder Rita Jordan, til nogle ting. Hun arbejder på Cambridge i England og har dokumenteret en af de her metoder, ret godt endda. Men det kan ikke anerkendes, fordi det ikke er dansk dokumentation, fordi det ikke er en indfødt dansker med bopæl her, som har dokumenteret og skrevet de her ting.

(Kort bemærkning).

Karen J. Klint (S):

Nu er der jo altså tradition for, at man kan overtage dokumentation fra andre lande. Det er der med hensyn til sundhed, og det er der også for andre træningsprogrammer. Problemet er, at de andre lande har nogle andre regler, men da også, at det ikke er det officielle system, der har godkendt dokumentationen, det er private organisationer, der godkender og dokumenterer nogle

steder. Og der kan være forskel fra den ene metode til den anden.

Det er også derfor, vi siger, at i stedet for at have den store tekniske og faglige debat her i salen og gå i stemmeboksen på det, egner det sig måske mere til, at vi sætter os ned og kommer op med, hvad vi ikke synes vi kan stemme for i den tekst, der står her. Vi vil gerne koble intentionerne sammen med B 118 fra sidste år og så lave en beretning, så vi kan guide ministrene i den bedste retning.

(Kort bemærkning).

Tina Petersen (DF):

Jamen det er da klart. Nu vil jeg så lige sige, at det er fagligt anerkendte folk, det er ikke organisationsfolk, der dokumenterer, heller ikke i udlandet. Det er kompetente faglige folk, som virkelig er nogle af de mest anerkendte, der har dokumenteret det her.

En anden ting er, at det da er klart – og det håber jeg da inderligt – at vi kan sætte os ned og tilrettelægge det sådan, at hvis der er et lille ord, der skal fjernes, eller et andet ord, der skal puttes ind, så får vi det gjort på bedste vis, ikke bare for børnenes skyld, men også for forældrenes, sådan at de kan få deres liv til at fungere på normal vis, og også fordi jeg virkelig håber, at man begynder at imødekomme dem på bedste vis. Det er jo egentlig det, der er lagt op til med B 20.

Den fg. formand (Lissa Mathiasen):

Tak til ordføreren. Den næste ordfører er hr. Tom Behnke.

Tom Behnke (KF):

Hvis forslaget er formuleret på en sådan måde, at jeg og andre har misforstået det, vanskeliggør det jo noget debatten her i dag. Men lad os prøve at se, om ikke vi kan få noget positivt ud af det alligevel.

Når vi taler om hjemmetræning af hjerneskadede børn, er der ikke nogen tvivl om, at Det Konservative Folkeparti er meget positiv over for den idé og over for den mulighed. Vi er så positive over for det, at det jo også var en konservativ socialminister, der startede forsøgsordningen, så det her overhovedet har kunnet lade sig gøre.

Forsøgsordningen er så blevet forlænget, for at man kan få et endnu bedre grundlag at vurdere på, og man har også udvidet forsøgsordningen, således at man nu inddrager erfaringer fra andre lande. Jeg tror, det er meget vigtigt, at vi

nu også tager os tid til at få den forsøgsordning, der kører nu, gjort færdig, så vi får et rigtig godt grundlag at arbejde videre på.

Men mens det sker, skal vi jo forholde os til Dansk Folkepartis beslutningsforslag, og selv om jeg nu kan forstå på debatten, at det kan være, at forslaget er formuleret således, at jeg har misforstået det, vil jeg alligevel tage udgangspunkt i det, der står i beslutningsforslaget. Det er jeg jo nærmest nødt til, for det er det forslag, vi behandler i dag, og ikke et andet. Og i forhold til B 20 kan vi ikke støtte det, og det kan vi ikke af flere grunde.

Den ene er, at man jo skriver på forslagets forside, at det her gælder alle forældre til handicappede børn. Der er ikke nogen diagnosebegrænsning, der er ikke nogen begrænsninger i øvrigt på det punkt, der er ikke på forsiden noget krav om nogen form for visitation, og derfor kan vi ikke læse beslutningsforslaget på anden måde, end at der er fri adgang til kommunekassen, hvis man har et handicappet barn.

Kl. 17.45

Det kan godt være, at det så er en misforståelse, men det er sådan, forslaget er formuleret, og det kan vi selvfølgelig ikke støtte fra konservativ side. Vi er nødt til at have nogle visiteringer, vi er nødt til at have nogle kriterier, hvorefter det foregår, vi er nødt til at have noget faglig kvalitet, og vi er også nødt til at have noget sikkerhed.

Derfor synes jeg, at i stedet for at dvæle ved, hvorvidt B 20 er formuleret på den ene eller den anden måde, om det kan misforstås eller ej, er det vigtigt at holde fast i det, som socialministeren har sagt i dag, nemlig at socialministeren nu har iværksat et udvalgsarbejde, der netop kommer til at se på, om ikke vi kunne få nogle flere valgmuligheder, altså, at forældre til handicappede børn med hjerneskade får nogle flere valgmuligheder, således at man kan finde den bedste metode, den bedste løsning for det pågældende barn og de pågældende forældre, at man altså i et samarbejde lukker op for nogle flere muligheder.

Der skal selvfølgelig være krav om visitation. Det er der er slet ingen tvivl om at der skal være. Der skal også være krav om støtte- og hjælpefunktioner, der skal være krav om kvalitet og sikkerhed i behandlingen, og der skal selvfølgelig være et kommunalt tilsyn med den behandling, der bliver givet, uanset hvor behandlingen bliver givet henne.

Det, man kunne forestille sig, var, at man lukkede op for nogle flere valgmuligheder, f.eks. at man som forælder til et hjerneskadede barn kan vælge enten et offentligt tilbud eller et alternativt tilbud, som f.eks. kunne være en privat leverandør eller en hjemmetræningsordning, hvor man med hjælp fra forældre og pårørende og andre, som vil gå ind i arbejdet, men også sammen med fagligt personale, sørger for at give den træning og hjælp i hjemmet, som barnet har behov for. Vi synes, det er utrolig positivt og godt, at ministeren her lægger op til det.

Så uanset B 20's konkrete formulering er vi helt overbeviste om, at vi med ministerens løfte her i dag går en lys fremtid i møde på det her punkt. Det betyder, at vi også kan komme til at skabe nogle bedre muligheder, nogle flere muligheder, større valgmulighed, samtidig med at forsøgsordningen kører videre, og det er vi meget tilfredse med. Derfor ser vi frem til det udspil, ministeren kommer med.

Den fg. formand (Lissa Mathiasen):

Tak til ordføreren. Og den næste er hr. Martin Lidegaard.

Martin Lidegaard (RV):

Jeg er rent ud sagt rigtig glad for de meldinger, der kommer fra talerstolen i dag. Det er jo ikke nogen hemmelighed, at vi var med til at tage initiativ til B 118 for et år siden og var rigtig, rigtig kede af, at vi ikke kunne få det forslag igennem dengang. Ministeren var hverken til at hugge eller stikke i på det tidspunkt, og Dansk Folkeparti ønskede ikke at støtte det af grunde, jeg aldrig helt har forstået.

Men lad historien ligge. Nu ligger der et forslag, der viser, at Dansk Folkeparti gerne vil være med til noget på det her område, og der er kommet tilkendegivelser fra ministeren, der også viser, at hun gerne vil være med til noget. Det er godt, og det er det, fordi det er helt uholdbart, at vi har en situation, hvor nogle kommuner tillader en forsøgsordning, mens andre ikke gør det, sådan at forældrenes retskrav afhænger af, hvilken kommune de bor i.

Det er det også, fordi jeg personligt er hundrede procent overbevist om, at for mange børn er der meget at hente ved at kunne komme hjem og få hel eller delvis træning hjemme, eventuelt kombineret med offentlig træning, og fordi der ikke er tvivl om, at mange forældre har oplevet, at det offentlige har været en modspiller i stedet for en medspiller i den meget svære situation,

det jo er, hvis man får et barn, der har en form for handicap. Og derfor er der grund til at kigge på det her.

Som flere har været inde på, ser jeg også nogle svagheder i det konkrete forslag, der ligger her som B 20. Jeg vil gerne prøve at skitsere de tre ting, som jeg mener man kunne arbejde med i en beretning som foreslået af fru Karen Klint – hvilket jeg er meget enig i er en naturlig vej videre her. Ministeren vil gerne påtage sig et stykke arbejde. Jeg tror, vi vil hjælpe både ministeren og børnene meget ved, at vi fra Folketingets side syr en forholdsvis stram habit i forhold til, hvilken vej det her skal gå, sådan at vi også kan få det lavet forholdsvis hurtigt. For mig vil det sige inden den 1. januar, så vi kan få reglerne til at træde i kraft næste år.

Men der er i hvert fald tre områder, som alle har været inde på undervejs. Jeg er meget enig med dem, der siger – jeg hører egentlig også, at Dansk Folkeparti er enig i det – at selvfølgelig skal kommunerne have mulighed for at sige nej, hvis det skønnes uansvarligt at overlade en hjemmetræning til forældrene, og selvfølgelig skal der være kommunalt tilsyn også i forhold til undervisningspligt osv. Jeg tror sådan set, at vi kan komme meget glat igennem det og tilføje det, så man også sikrer retssikkerheden for børnene.

Kl. 17.50

Den anden diskussion, som måske er lidt sværere, er så: Hvem er målgruppen, og hvordan afgrænses vi den? Og der vil jeg gerne sige fra radikal side – og det er måske noget af det, hvor jeg synes der er nogle takter i B 20, som er bedre end i B 118 – at for os er det afgørende sådan set ikke, hvilken diagnose man har, men derimod i hvilken sværhedsgrad man har diagnosen.

Det vil sige, at vi ikke synes, det skal være sådan, at der skal være en helt bestemt form for handicap, for at man kan træne sine børn hjemme, men vi synes måske nok, det er vigtigt, at vi sorterer f.eks. alle de lettere hjerneskadede fra i den forstand, at jeg godt lidt kan dele den frygt, som også er kommet til udtryk, nemlig at vi jo også skal passe på, at vi ikke kommer til at isolere nogen af de børn uden grund.

Derfor kunne en vej frem måske være, og det nævner jeg bare som et forslag, at tage udgangspunkt i nogle af de paragraffer, vi allerede har, f.eks. i folkeskoleloven, hvor man taler om en videregående specialundervisning. Altså, de børn, der har krav på det, kunne måske være de børn,

vi tager med her, uanset hvilken diagnose de har. I serviceloven har vi også nogle paragraffer om børn, der har et særligt behov, § 32 bl.a. Det kan være, det er det, vi skal tage fat i, for der har vi allerede nogle forholdsvis velafgrænsede målgrupper, som måske kunne være et udgangspunkt, og hvor det ikke er diagnosen, det handler om, men derimod sværhedsgraden.

Det tredje område er så dokumentation. Det har Dansk Folkepartis ordfører gjort meget ud af. Jeg synes også, det har været spændende at læse de mange høringssvar fra hele verden, og det er en sjov idé at sende det i høring andre steder end i Danmark. Det vil jeg gerne kvittere for. Det er jo helt indlysende, at vi har et kæmpe dokumentationsbehov, og lige så nødig som andre vil jeg sætte navn på, hvilke metoder der duer, og hvilke der ikke duer. Jeg tror nok, at sandheden er så kompliceret, at nogle metoder virker på nogle børn og andre virker ikke på andre. Det er et kompliceret stykke, men vi kan kun blive klogere.

Derfor er jeg meget enig i, og det hører jeg egentlig også at alle her er, at vi på den ene side må stille nogle krav til de metoder, man kan få lov til at træne efter: at de skal være dokumenterbare, at man skal kunne følge op på dem osv.; og at vi på den anden side, samtidig med at vi måtte blive enige om det her, igangsætter et forskningsprogram, der samler op på de erfaringer, vi så får med de metoder, vi sætter gang i.

Til sidst har jeg egentlig bare lyst til at sige, at jeg er helt sikker på, at vi kan samle et meget bredt flertal i Folketinget for det, og det synes jeg vi skal give hinanden hånd på at vi gør, så det ikke bliver et spørgsmål om, hvem der skal have æren for hvad, eller hvem der er kommet til at skrive dit og dat i sit forslag – jeg taler også af egne erfaringer. Jeg føler virkelig, at vi nu skal benytte den chance, det åbne vindue, der er, til at hjælpe denne gruppe af børn og forældre. De har behov for det, og det skylder vi dem.

Den fg. formand (Lissa Mathiasen):

Tak. Næste ordfører er fru Pernille Vigsø Bagge.

Pernille Vigsø Bagge (SF):

Intentionerne i det her forslag er rigtig gode. Forældre har en ret, måske endda en pligt til at yde deres børn den allerbedste støtte her i livet. Når vi taler om hjerneskadede og handicappede børn, er der slet ingen tvivl om, at forældrenes engagement er vigtigt, uundværligt og nødvendigt, for at disse børn skal klare sig bedre.

At forældre skal have mulighed for hjemmetræning og hjemmeundervisning af deres børn, står for SF helt klart. Jeg mener også, at der simpelt hen mangler kvalificerede tilbud i det offentlige system, og det er værd at bemærke, at en rapport fra MarselisborgCentret viser, at hjemmetræning med stor sandsynlighed kan forbedre disse børns vilkår.

Desuden er det utilfredsstillende, at man på dette område som på så mange andre er prisgivet, alt efter hvor i landet man bor. Som det er nu, er det op til den enkelte kommune at træffe beslutning om, hvorvidt man kan deltage i den forsøgsordning med hjemmetræning, som udløber i 2008. Den ordning skal selvfølgelig følges op med lovgivning, som sikrer, at gode forløb kan fortsætte i de familier og i andre familier, som kan drage nytte af de her gode forløb.

Når vi alligevel tager et forbehold for det her forslag, er det, fordi der i forslaget ikke i tilstrækkelig grad lægges op til kontrol med de tilbud, der skal gives den enkelte familie. Selv om vi i høj grad anerkender forældres ret til at bestemme over deres egne børn, er det barnets tarv, der har vores største interesse i forslaget.

Forældre til nydiagnosticerede børn kan være fortvivlede forældre, som naturligvis vil deres børns bedste, men som ikke nødvendigvis selv har den tilstrækkelige indsigt og ekspertise til at gennemskue forskellige metoder og programmer og hjælpe barnet bedst muligt. Retsikkerheden er ikke i tilstrækkelig grad beskrevet i det her forslag.

Vi ønsker, at en kommune på et sagligt grundlag skal kunne sige stop i tilfælde, hvor det vurderes, at det ikke vil være til barnets bedste at blive trænet eller undervist hjemme. Vi ønsker, at der skal sættes ind med et centralt tilsyn af de anvendte metoder. De enkelte kommuner har, til trods for at de er blevet større, langt de fleste steder ikke den faglige ekspertise til at vurdere, hvorvidt en træningsmetode er god, velanerkendt eller udokumenteret. Et sådant tilsyn må derfor foretages fra centralt hold.

Kl. 17.55

Men vi ønsker frem for alt med DSI's ord, at Folketinget skal pålægge henholdsvis socialministeren og undervisningsministeren at sikre tilstedeværelsen af tilstrækkelige trænings- og undervisningstilbud til børn med betydelige handicap, og at det på de ovennævnte betingelser bliver muligt for forældre bl.a. at træne og undervise deres børn i eget hjem.

Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre har foreslået en beretning, en stram habit tror jeg udtrykket var, der skal danne grundlag for, at der bliver taget hul på det her område, og SF støtter det forslag.

Den fg. formand (Lissa Mathiasen):

Tak til ordføreren, og så er det ordføreren for forslagsstillerne, fru Tina Petersen.

Tina Petersen (DF):

Jeg synes, at det, jeg hører fra salen, er, at det jo egentlig er få ting, som skal rettes til, de her ting omkring visitering og retskrav, som egentlig bare burde føres ind og blive et kapitel for sig selv. Hvis man enten vil lave en betænkning eller en ændring til det forslag, der ligger, synes jeg egentlig, man kunne komme om ved det ret hurtigt.

En anden ting er, at vi bliver ved med at snakke Marselisborgrapport og rapporter. Det, der er problematikken for forældrene i dag, er jo egentlig, at man som forældre bliver afkrævet en dokumentation, og en afrapportering er ikke det samme som en dokumentation, når man spørger fagligheden derude. Det skal man lige huske.

Det, jeg frygter allermost ved det her, er, at alle de positive tilbagemeldinger, vi får her i dag, faktisk resulterer i, at forældrene i år 2008 står med det problem, at en rapport ikke er tilstrækkeligt, fordi man hele vejen igennem har bedt om at få en dokumentation, altså en godkendt dokumentation. Men jeg håber, vi kan snakke os tilrette om de her ting.

Så er der også det her, Martin på et tidspunkt kom ind på omkring vidtgående handicap. Hvad er det for nogle handicap, vi har med at gøre? I dag er det sådan, at kommunerne selvfølgelig visiterer til de her ting. Man skal faktisk ansøge om at få lov til at få undervisningspligten i kommunerne i dag for at kunne gøre det her, og det skal selvfølgelig ikke ændres.

Det, jeg har tænkt på med det forslag, er, at det kun skal være dem inden for gruppen med vidtgående handicap, der godt kan fungere tilstrækkeligt i en specialskole, hvor man skal kunne gøre det her. De skal fortsætte i en specialskole, og de svære af dem er dem, vi tager hjem og prøver på at undervise hjemme. Vi skal jo huske, at metoderne er vidt forskellige. Det er børnenes handicap også, og metoderne indpasser sig jo helt efter, hvad det er for nogle handicap, de børn har.

Så vil jeg komme ind på det med tiden. Nu vil jeg jo ikke benægte, at jeg er en af de forældre, der som en af de første herhjemme startede med at bruge det her i Danmark helt tilbage i 1996. Den her kamp har været lang, og lad der nu ikke gå yderligere 10 år, inden man får klarhed over, om det er dokumentation, om det er en rapport, eller hvad det er, man vil have. Derfor vil jeg henvise til det, Martin sagde, om, at tiden er kostbar, så lad os få sat os ned og gjort noget effektivt ved det her hurtigst muligt.

Den fg. formand (Lissa Mathiasen):

Jeg skal bede ordføreren om at blive stående, og inden jeg giver fru Karen Klint ordet for en kort bemærkning, skal jeg lige gøre ordføreren opmærksom på, at man tiltaler hinanden herinde med hr. og fru og det fulde navn. Fru Karen J. Klint, værsgo.

(Kort bemærkning).

Karen J. Klint (S):

Jamen det er jo netop, fordi nogle af os også er lidt utålmodige med den sag, at vi siger, at den nemmeste måde at komme videre på nok er, at vi sætter os ned og laver en beretning i stedet for at komme med ændringsforslag til teksten, så det er faktisk, fordi vi ikke ønsker at være formalistiske. Vi ønsker at være åbne over for alle de gode initiativer, der er. Vi ønsker måske også at være lidt grænseoverskridende med noget, men vi ønsker ikke at sælge ud af retssikkerheden.

Der skal være nogle tryghedsrammer, og der skal også være en udfordring til det offentlige om at oppe sig, så der også kommer nogle kvalitetsting ind, og så man ikke bare siger, at alt det sjove og det spændende og det gode må forældrene tage sig af og det kedelige og det dagøkonomiske må kommunerne tage sig af. Det er derfor, vi siger, at en beretning nok er vejen frem i stedet for et ændringsforslag til den tekst, der ligger. Den hurtigste vej er i hvert fald en beretning.

Kl. 18.00

(Kort bemærkning).

Tina Petersen (DF):

Altså, nu ved jeg ikke, hvor sjovt det altid er at være forældre, hvis man både skal slås med det økonomiske og også selv skal sørge for, at det er veldokumenteret. Det er jo sådan, at der kun er fire kommuner i Danmark, der har ansøgt om

den her forsøgsordning – i hvert fald efter det, jeg har læst mig frem til, må jeg hellere sige. Det kan jeg da godt undre mig lidt over. Forhåbentlig er der mange kommuner, der før eller siden åbner op for det her, og jeg håber da på, at man kan sætte sig ned og finde rammerne hurtigst muligt for de her ting.

(Kort bemærkning).

Karen J. Klint (S):

Det er jo netop sådan nogle ting, vi kan skrive ind i en beretning: hvad præmisserne er for det. Det er jo også derfor, det er godt, at ministeren nu siger, at vi får et tværministerielt udvalg, der skal se på det, for så bliver der en fælles erkendelse af, at der er nogle nye veje, man kan gå i fællesskab, uden at man i kommunerne behøver at undre sig over, at man ønsker at gå den vej, fordi der er en fælles enighed om, at det så også er den bedste vej for det konkrete barn.

Men det er også en vigtig betingelse for os. Det skal være den bedste vej for det konkrete barn og ikke bare, fordi man har fået en dille, fordi man er i forlegenhed, eller fordi man synes, at kommunen ellers ikke kommer med det bedste tilbud, for så må man også presse kommunen til det. Så det er også for at få noget indhold i det, så forældre også bedre kan anke det tilbud, de får, for det er jo også vigtigt, at man kan anke, hvis man får et dårligt tilbud. Vi synes nu, det er nemmere, hvis vi sætter os ned og snakker om det på udvalgsrådet.

(Kort bemærkning).

Tina Petersen (DF):

Det er da klart, det har fru Karen Klint selvfølgelig ret i. Nu kender jeg så forældrene fra en anden side, og jeg er sikker på, at der ikke er nogen af dem, der foretager sig det her, uden at det virkelig er gennemtænkt. Det er en stor beslutning i ens liv lige pludselig at gå i gang med sådan et projekt her, og det kræver en 24 timer i døgnet.

Metoder kan jo laves meget fleksible. Der er f.eks. nogle børn, som går i en fritidsordning 3 timer om dagen og så trænes hjemme. Der er også nogle, hvor man har valgt at sige, at de så går i skole på halv tid og er hjemme resten af tiden. Hvis vi kan få kommunerne til at være fleksible, og hvis vi kan lave en ordning, hvor vi går ind og kigger nærmere på det her, så synes jeg da, det er det, vi skal gøre. Altså, det bedste for mig er, at vi får et hurtigt resultat for de her forældre og børn. Det er det vigtigste.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Den fg. formand (Lissa Mathiasen):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Meddelelser fra formanden

Den fg. formand (Lissa Mathiasen):

Der er ikke mere på dagsordenen.

Folketingets næste møde afholdes i morgen, onsdag den 17. januar 2007, kl. 13.00.

Angående dagsordenen skal jeg henvide til den dagsorden, der er opslået i salen.

Mødet hævet kl. 18.03